Светла Несторова, изпълнителен директор на ЗАД „Булстрад Живот“

У ХОРАТА НАЙ-МНОГО УВАЖАВАМ ДОБРОНАМЕРЕНОСТТА И СТАРАНИЕТО

Защо избрахте професията застраховател и какъв път извървяхте с нея дотук?

- В застраховането навлязох през страничния вход - започнах в отдел „Обучения“, каквато беше и квалификацията ми тогава. В началото ме интересуваше повече развитието на хората и тяхната роля в организацията. Дълбоко вярвах, че трябва да създадеш на човека условия за развитие, да му дадеш знания и умения и едва тогава да изискваш от него. Това е едно от най-погрешните ми убеждения, с които се разделих в процеса на работа. Оказа се, че е точно обратното - от всеки трябва да се изисква от самото начало и едва когато човек се докаже като отговорен и всеотдаен член на екипа, покаже качества и решимост да успее, фокусът трябва да падне върху професионалното му израждане.

Обучението обаче е обслужваща дейност, макар и важна, тя е встрани от потока на бизнеса и е изключително зависима от управленската стратегия. Така че не издържах и се впуснах в самия бизнес. Първо в продажбите - участието в самото застраховане и в управлението дойде някак естествено, в процеса на работа.

В „Булстрад Живот“ съм вече 5 години. Започнах като директор „Маркетинг и продажби“, впоследствие - член на Управителния съвет, а от година и половина заемам настоящата си позиция. В много отношения се почувствах на мястото си именно тук.

- С какво ви привлече все пак тази според някои „монотонна“ работа? Бихте ли я напуснали някога и заради какво бихте я заменили с друга?

- „Монотонна“? Дали говорим за една и съща работа? Толкова е динамична, че понякога в 4 часа следобед с изненада откривам, че не е 10 сутринта.

Често се шегувам, че застраховането е заразно, разболяваш се от него и после се хронифицира. Макар че още не мисля за себе си като застраховател - по-скоро като за човек от бизнеса, който има отговорност за други хора. Това, което ме привлича непрекъснато, е създаването на благо. Когато го правиш както трябва, този бизнес генерира блага - за служителите, за клиентите, за акционерите. Може би е така във всеки бизнес - не знам. Засега това е моят бизнес и за него си задавам въпроси.

Трудно ми е да отговоря дали бих заменила работата си с друга. Свързана съм по-скоро с конкретната си работа, с „Булстрад Живот“, с хората и задачите, които сме си поставили, отколкото със застраховането или управлението по принцип.

- Споменът ви за първия работен ден? И какво ви направи най-силно впечатление в отношенията на хората, при които попаднахте, към вас? Кои от тях не можете никога да забравите?

- Поеха ме веднага - още от вратата и започнаха да ме въвеждат структурирано, по план, с очаквани резултати и изисквания. Мисля, че това изигра роля за нагласата ми към работата и до днес. Спомням си начина, по който общуваха с мен хората, които тогава работеха в моя сектор в „AIG Life“ - Калоян Антов, Евгени Бенбасат. Там преживях и смяна на изпълнителен директор. Спомням си ясно какъв стрес беше за хората промяната на стратегията и стила на работа и как се отрази на фирмата. Този опит ми беше много ценен години по-късно, когато поех „Булстрад Живот“. Можех да си дам ясна сметка какво означава промяната за колегите ми и да се опитам да облекча прехода.

А за хората, които няма да забравя... Много са. Аз по принцип трудно забравям хора, спомням си хубавото. Научила съм много, и то от всички. Особено от агентите - те са хората, които са ме накарали да уча, да чета, да питам и в този смисъл са били решаващи. Списъкът би бил много дълъг.

В „Булстрад Живот“ този списък е, общо взето, равен на сумата от служителите, мрежата, акционерите, клиентите. Не мисля, че бих забравила който и да е от тях. Да не говорим, че всеки работен ден ми е като първи, освен кратките моменти, в които се чувствам като че ли работя от сто години и никога не съм правила нищо друго.

- Как характеризирате бизнесредата, в която работите, и как се чувствате като играч на застрахователния пазар?

- За мен бизнесредата не е хомогенно понятие. Усещам по различен начин средата в компанията, в Булстрад като група и на пазара. Най-общата дума, която мога да намеря, е „интересна“.

Средата в компанията е на първо място позитивна. Когато сутрин посрещам колегите на портала, те се отличават от другите хора, например от онези, които идват на обучение и са за първи ден. Нашите хора се усмихват, шегуват, бързат. Другите са сериозни, понякога дори унили. В „Булстрад“ като група определението ми за средата би било „амбициираща“. Когато гледаш резултатите на ЗПАД „Булстрад“, нито едно постижение не ти се струва достатъчно. Да правиш бизнес с колегите от „Булстрад“, е като да играеш в шампионската лига.

А на пазара - понякога се чувствам „на тъмно“. При непрекъснатите законодателни промени, където изискванията предхождат разясненията към тях с месеци; при вида, в който имаме пазарната информация и който не отразява реалния бизнес в дружествата; при нелогичното и съответно трудно предсказуемо поведение на част от играчите... Надявам се, че рано или късно ще израстем болестите на детската възраст.

- Как изглеждате в собствените си очи, успял човек ли сте? Чувствате ли, че имате признанието на колегите ви като добър професионалист?

- Чувствам се щастлив човек. Не знам дали съм успяла - когато си толкова млад, май е по-добре да подхождаш по въпроса за успеха с известна доза смирение. В крайна сметка никога не знаеш какво ти предстои утре и как ще се справиш с него. Но се чувствам щастлива в 80% от будното си време и 99% от спящото.

Не се оплаквам от липса на признание, макар че не съм се замисляла много по въпроса. По-често се стряскам дали засвидетелствам достатъчно признание на околните, отколкото дали те засвидетелстват такова на мен. Но сега при този въпрос след кратък размисъл ще отговоря: да, чувствам достатъчно признание и съм благодарна за това.

- Най-важното да се живее смислено, пълноценно?

- Един приятел, английски застраховател, веднъж ми разказа, че в разгара на кариерата му от компанията, в която работел тогава, поканили консултант по въпросите на личностното израстване, за да консултира мениджърите. Моят приятел отишъл горд на срещата с консултанта и споделил, че с него всичко е наред - че има интересна работа и щастлива връзка и всички изисквания (според Фройд) за психично здраве - любов и работа - са налице. Тогава консултантът му казал, че освен тези две неща му е нужно и нещо трето. Че стълбовете, на които се опираме, са три, а не два. И че освен любов и работа е нужен и духовен хоризонт - нещо, в което вярваме, което е извън нас. И че това е най-устойчивият стълб - единственият, който не може да бъде пречупен от външни обстоятелства.

Споделям тази теза, макар че нямам удоволствието да познавам консултанта.

- Какво е за вас уважението, почитането на родителите?

- Петата Божа заповед и единствената, която не изисква усилия от мен, за да я спазвам. Обичам дълбоко родителите си, възхищавам им се и те са ми безкрайно близки. Майка ми е най-прекрасната майка на света - тя е самата идея за майчинство в най-топлия му смисъл и не спирам да благодаря, че я имам, че точно тя ми е майка, че я познавам. Баща ми е страхотен баща - той е бил изпълнителен директор на предприятие с пет производства и продължава да бъде основният човек, на когото мога да споделя професионалните си успехи и трудности, макар и без детайли. Моля се само да са живи и здрави, доколкото е възможно (татко е болен през последните години). И са прекрасно семейство.

- Отношението ви към семейство, род и родина?

- Семейството е водещото от тези три неща. По отношение на рода и родината споделям тезата на Екзюпери - че звездите се смеят, когато някой, който обичаш, се смее сред тях. Родината е нещото, в което е семейството ми. Макар че, колкото повече време минава и колкото повече пътувам, толкова повече си давам сметка, че България е мястото, което винаги ще е мое, че ме е формирала, че е различна. И ми е малко тъжно, че тук наистина по-тежко се живее, нещата стават по-трудно, хората са ни по-унили, сякаш нещо ги натиска.

А по отношение на рода - напоследък за пръв път започвам да усещам свързаност в тази посока и да търся тези връзки в живота си. И при мен, и при мъжа ми родовете ни са проследими седем поколения назад и е много впечатляващо да откриваш как времето набира скорост - разликата между нашия живот и живота на дядовците и бабите ни е несравнима с разликата между техния и този на техните баби и дядовци. Както казва Тофлър, времето тече все по-бързо.

- Какво му трябва на човек, за да е щастлив?

- Нагласа. Потресаващото е, че има хора, които имат трите стълба, устойчиви са, а не се определят като щастливи. Има и такива, които разрешават на щастието да влезе без значение имат или нямат работа, здраве, любов. Струва ми се обаче, че нагласата е заразна и се надявам тези, които я имат, да заразяват останалите, а не обратното.

- Коя е истинската любов и как осмисля тя живота на всеки от нас?

- Моята. А на въпроса - мисля, че истинската любов не е само емоция, че е свързана задължително с дълга, с отговорността и с усилието.

По въпроса за осмислянето ще цитирам един любим френски автор, който казва, че „любовта престава да бъде демон едва когато престане да бъде Бог“.

- Какво е за вас домът, в който живеете?

- Много любимо място. Бих искала да полагам повече грижи за дома, но всъщност сме на принципа, че той трябва да ни служи, а не ние на него.

Понеже често ме няма, когато си оставам вкъщи, съм абсолютно щастлива и ми се струва, че това е всичко, което искам. От опит знам обаче, че когато се застоя прекалено много, ме обхваща желание да изляза, да пътувам, да отида някъде навън.

Може би най-много от всичко обичам да си свърша работата вкъщи, да прекарам време с дъщеря си и да легна с книжка, с чувство, че съм си свършила всичко и мога да си почета.

- Обичате ли да се застоявате вкъщи, да се грижите за семейството си, да готвите? Как се чувствате в кухнята? Предпочитани ястия, сготвени от вас?

- Обичам. Готвя горе-долу веднъж седмично, но много обичам да го правя, готвя най-вкусно от всички и ми липсва, когато дълго не съм. Това е и определението ми за любимо ястие - нещо, което съм си сготвила аз.

Приятно ми е да се грижа и за семейството си, но не в смисъл да чистя и шия. По-скоро да разговарям с мъжа ми, който е най-вълнуващият събеседник на света, или да ходя някъде с малката (на планина, на кино) или да играем тримата на някоя щуротия и да се кикотим.

- Как си почивате? Как балансирате времето си на работното място, вкъщи и извън дома? Предпочитани места? И - среда? С какви хора обичате да общувате?

- Спя, чета, ходя на фитнес, ходя на Витоша, ходя на църква, ходя на риболов. Първите три сама, вторите две - с дъщеря ми, последното със съпруга ми и с приятели. Гледам всяка минута, която не съм на работа, да правя тези неща и поне веднъж на две седмици да прекарвам две-трети от деня у дома. По празници се виждам с близките си.

Повечето ми любими приятели не са свързани с бизнеса, с малки изключения.

- Любимият ви филм?

- Обичам да гледам фентъзи и приказки, когато си почивам.

Иначе харесвам филми тип тези на Ласе Холстрьом - с красив рисунък и лека усмивка.

- Книгата или книгите, към които се връщате често?

- Тези на К.С.Луис на първо място. И на Шмеман също.

- Пристрастени ли сте към определен цвят?

- Не. Но напоследък все повече търся меките и топли цветове в обзавеждането, и естествените материи.

- Най-обичаната от вас музика?

- Всеядна съм, стига да ми харесва. В тинейджърските си години слушах твърда музика, все още я обичам и съм по-скоро свързана с тежкия рок, отколкото с фолка да кажем, но напоследък слушам повече неща. В момента в колата ми е музиката на Жоро Минчев.

(Продължава на стр. 21)